

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий колос

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 41 (2457).

ВІТРОК, 4 КВІТНЯ 1978 року.

Газета виходить з 1919 року.
Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

«ЧЕРВОНА СУБОТА» КЛИЧЕ

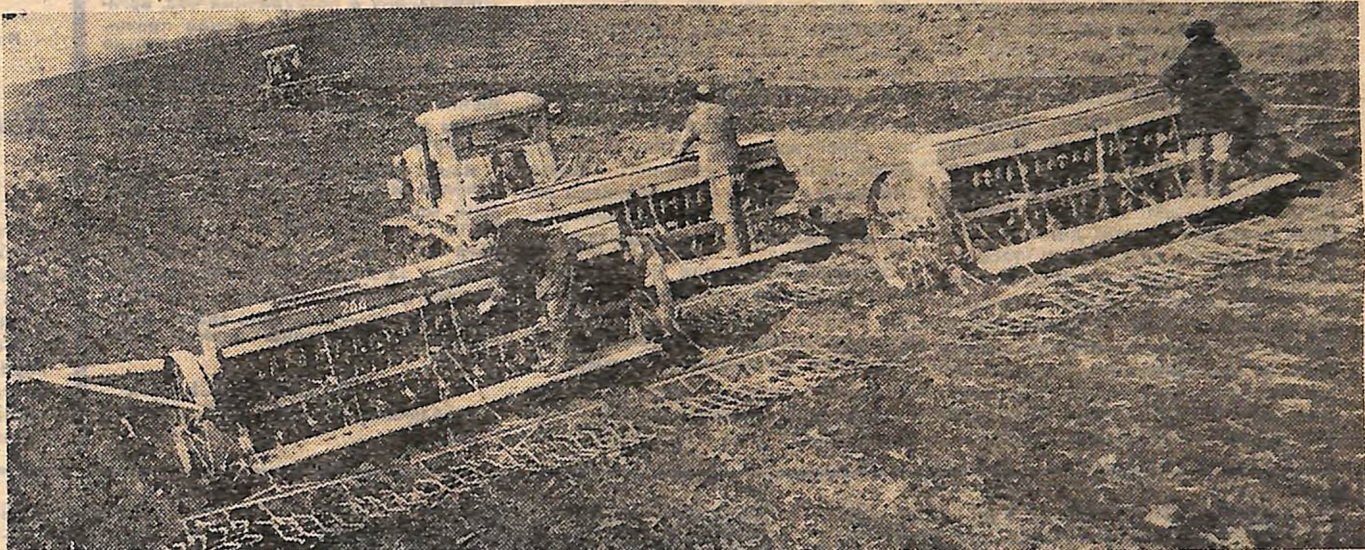
Весною на землю нашої країни приходить радісне свято. Любовно ми називаємо його святом праці, святом «червоної суботи», святом Ленінського суботника. Початок цьому святу було покладено ще на світанку Радянської влади великим Леніним, і відтоді воно стало традиційним. Щороку день ударної праці радянські люди присвячують дню народження Ілліча.

Почин москвичів — 108-у річницю з дня народження вождя пролетарської революції відзначити комуністичним суботником — знайшов палке схвалення серед комсомольців і молоді Кіровоградщини. На мітингах по обговоренню почину трудової молоді, учні і студенти області дали слово ударною працею відзначити 22 квітня. З починами та ініціативами виступив ряд комсомольсько-молодіжних колективів. На Кіровоградській взуттєвій фабриці комсомольсько-молодіжні бригади асую продукцію в день «червоної суботи» виготовлятимуть із заощадженої сировини. На підприємстві створено спеціальний комсомольський фонд економії, внески до якого почали надходити одразу ж після мітингу, присвяченого почині москвичів. Дали слово працювати на зменшенні сировини більшість комсомольсько-молодіжних бригад заводу «Червона зірка», підприємств міста Світловодська.

Підготовку до суботника очолюють спеціальні штаби, створені при міських, райкомах комсомолу, в усіх комсомольських організаціях області. Приклад високої відповідальності за майбутні результати свята праці показує комсомольський штаб Олександрійського району. Члени штабу заздалегідь визначили і кількість учасників, і місце роботи юнаків і дівчат, нині дбають про створення на кожному робочому місці умов для високопродуктивної праці в день суботника. Всі 312 молодих механізаторів району виступили з ініціативою — 22 квітня виконати на сівбі ранніх зернових культур по півтори зміни норми. Штаб узяв на озброєння почин ентузіастів: у комсомольсько-молодіжних колективах у ці дні шукають резервів для отримання найвищих результатів.

На жаль, іще не всі штаби предметно готуються до суботника. Деякі чекають вказівок і розпоряджень від вищих комсомольських органів, а самі не роблять ні кроку. З цієї причини досі не визначили конкретних заходів на суботник члени Олександрійського міського штабу, тільки починає роботу Вільшанський районний штаб.

Більше двох тижнів лишається до Всесоюзного комуністичного суботника. В цей час комітети комсомольських організацій, комсомольські штаби зобов'язані ще активніше готуватися до успішного проведення свята праці. День «червоної суботи» повинен стати ударним на кожному робочому місці, для кожного юнака і юнки!

Ранок був напоєний по-вінцю прохолодною блакиттю весняного неба, запахом полів і мажорним гуном потужних тракторів. Здавалося, степ пробудився від зимової сплячки і, розсипавши широкі крила далекіх гір, ось-ось злетить до самого обрію і радісно висурмить пісню натруженним і щедрим рукам хлібороба.

— Щасливої посівної, Михайле! — широко усміхнувся голова колгоспу імені Ворошилова О. І. Калина. — Першим починаш.

— Першим і закінчу, Олександр Івановичу. Молодий тракторист Михайло Морікін і три його помічники — сім'янини Василь Патаха, Федір Тертилов і Петро Яковенко започаткували сівбу ранніх зернових у відносно колгоспі.

Повільно, наче несміливо рухається трисівальний агрегат до синього небоскраю. Де вже проклюнулись перші промені весняного сонця. Перші зерна лягають у родючий чорнозем. Тож нема нічого дивного в тому, що ще зовсім молодий агроном М. М. Тюпа до самого вечора почував себе в ролі екзаменатора і екзаменуємого.

Бо головне — з самого початку взяти потрібний ритм, правильно відрегулювати складний механізм посівної напівної, де робота тракториста залежить від антивності сіяльничків, а сіяльничків — від антивності водія автомобіля, що забезпечує їх посівним матеріалом тощо.

Пулсує хліборобський будень авто й агрегатами. Засіваються перші гектари колгоспного поля.

Завтра на цей клін виїде комсомольсько-молодіжний

екіпаж Анатолія Севост'яненка, якому допомагатимуть Олександр Драченко, Людмила Марченко і Сергій Матиш. Власне, цей невеликий колектив можна точніше назвати комсомольським. Усі — члени ВЛКСМ.

Того року серед чотирьох екіпажів свого колгоспу вони виборили перше місце, за день виконуючи на сівбі ранніх зернових мало не дві норми.

Вже прощаючись із нами, О. І. Калина сказав: — До посівної і до жнив ми готувалися, дбаючи і про техніку, і про людей.

— Які ж результати вашої турботи? — спитав я у нього.

— А їх матимемо завтра. Єдине, що хочу сказати: ми прагнемо для наших людей на цей період створити більш-менш нормальні побутові умови. Власне, у тракторній бригаді у нас цілий рік діє своя лазня. В гарячу хліборобську пору вивозимо в поле гарячі обіди. В коротку годину відпочинку наші механізатори мають змогу подивитись телепередачу, погортати свіжі номери газет і журналів. Отже, стараємось створювати відповідні настрій.

Бо він потрібний повсякчас. І не тільки в будинку механізаторів, а й за кермом трактора чи автомашини. В першодення собі я бачив світлі усмішки на обличчях хліборобів колгоспу імені Ворошилова. Саме тому віриться, що їхній нелегкий, благородний труд увінчається густим зерном і важким колосом.

В. ГОНЧАРЕНКО.

Бобринський район.

Фото В. КОВПАКА.

УРОЖАЙ-78:

ВИЙШЛИ В ПОЛЕ СІВАЧІ

Обговорюємо проєкт Конституції УРСР

Сьогодні мільйони наших ровесників у капіталістичних країнах живуть марними надіями знайти хоч яку-небудь роботу. Довжелезні черги на біржі праці зовсім молодих людей є чи не найкращою ілюстрацією «гуманізму» і «прав людини» в так званому «вільному світі».

Знайомлячись із проєктом нової Конституції УРСР, я з хвилюванням перечитала рядки статті 38-ї, де пишеться: «Громадяни Української РСР мають право на працю, — тобто на одержання гарантованої роботи з оплатою праці відповідно

до її кількості та якості і не нижче встановленого державою мінімального розміру, — включаючи права на вибір професії, роду занять і роботи відповідно до покликання, здібностей, професійної підготовки, освіти та з урахуванням суспільних потреб».

Наша комсомольсько-молодіжна бригада, готуючи гідний подарунок 60-річчю ВЛКСМ, дала слово виробничий план цього року виконати до славного ювілею Ленінського комсомолу. Запорука нашому успіху — Основний Закон Української РСР, який гарантує нам велике право на творчу, радісну працю.

Р. ЛОВЕЯКІНА,
працівниця Компаніївської районної друкарні.

ІДУТЬ СУДНА ПО ДНІПРУ

Шлюзуванням теплоходів «Ілья Муромець» відкрито навігацію на ділянці Світловодськ — Черкаси. «Ілья Муромець» і могутній річковий криголам «Адмирал Ушаков», ламаючи кригу, пройшли до Черкас, де зустрілися з теплоходом «Георгій Седов». Він проклав сюди трасу з Києва. Шлях до Канівського водосховища вільний.

Потім із Світловодська

взяли курс на Київ теплоходи «Ржищев» і «Лисичанськ», вантажені продукцією Світловодського кар'єроуправління.

Регулярні рейси пасажирських суден по Дніпру почалися з 1 квітня. Колектив пристані Світловодськ успішно підготувався до приймання пасажирів. На зимовому ремонті добре потрудилися чергові по вокзалу Г. Т. Ващенко і В. С. Кириченко.

С. ВЛАДКО.
м. Світловодськ.

Обговорюємо проект Конституції УРСР

ПОВАЖАЙ І ВИКОНУЙ

Стаття 63 проекту нової Конституції Української РСР уперше закріплює обов'язок кожного громадянина «поважати права і законні інтереси осіб, бути непримиренним до антигромадських вчинків, всемірно сприяти охороні громадського порядку». Особливо це стосується молоді і тісно пов'язане із запобіганням дитячій бездоглядності, правопорушенням неповнолітніх. Серед багатьох проблем боротьби із злочинністю навряд чи знайдеться інша, яка б викликала таку велику увагу з боку громадськості.

Держава подає істотну допомогу батькам у вихованні дітей. Повсюди створено мережі дитячих ясел і садків, шкіл-інтернатів, класів подовженого дня, палаців піонерів, станцій юних техніків і юннатів, дитячих спортивних шкіл і піонерських таборів. Але, на жаль, у деяких сім'ях іще порушують основні педагогічні принципи виховання дітей, не прищеплюють любові до праці. Це нерідко призводить до правопорушень. І тоді підлітками-порушниками займаються адміністративні органи, інспекції в справах неповнолітніх, громадськість.

У цьому спільному засіданні керівництва УВС та управління профтехосвіти було намічено заходи для профілактики правопорушень серед учнів профтехучилищ.

Форми і методи боротьби із злочинністю чимало. Однією з них є комсомольські штаби, створені за прикладом ленинградців при всіх статистичних інспекціях у справах неповнолітніх. Помітних успіхів добивається комсомольський штаб Гайворонського району. Його активісти налагодили індивідуальну роботу з 38 підлітками, які перебувають на обліку в міліції. Штаб контролює діяльність шефів, займається разом з працівниками міліції, комісією у справах неповнолітніх працевлаштуванням підлітків.

Значного поширення дістали місячники пропаганди правових знань серед молоді. Допомогу в боротьбі з правопорушеннями підлітків надають оперативні комсомольські загони. Їх створено в кожному місті, районі, на великих підприємствах. Добре працюють такі загони в Новоукраїнському, Олександрійському районах.

Оперативники не тільки затримують і доставляють в інспекції у справах неповнолітніх підлітків, що скоїли антигромадські вчинки, а й допомагають їм продовжити навчання, влаштуватися на роботу, налагоджують індивідуальне шефство, створюють різні гуртки, де хлопці і дівчата знаходять для себе цікаві заняття.

Члени оперативних комсомольських загонів дбають і про те, щоб серед підлітків не було другорічників, щоб їм було цікаво вчитися, працювати і відпочивати. Велику користь діяльність проводять кіноклуби «Підлітки». Особливо добре вони зарекомендували себе в Олександрії, Світловодську, Кіровограді, в Новоархангельському, Ульяновському, Олександрівському та інших районах. Заслугу уваги робота дитячих кімнат в опорних пунктах правопорядку. Зразком усвідомленого, творчого ставлення до виконання громадського доручення можна назвати педагогічний колектив середньої школи № 16 м. Кіровограда (директор Б. А. Горинський). Учителі цього закладу постійно чергують в опорному пункті Ленінського району, зустрічаються з «важкими» учнями свого мікрорайону в позаурочний час, організовують дозвілля за місцем проживання. Як результат, тут помітно зменшилась кількість антигромадських вчинків. Боротьба з правопорушеннями неповнолітніх — одна з найбільш важливих частин усього процесу викоренення злочинності.

Наше суспільство відриває перед юною молоддю людською необхідні можливості для всебічного розвитку її особи. І тому ми вправі зажадати від юних поваги до суспільства і законів, за якими вони живуть. Прищепити цю повагу кожному, хто вступає в життя, — ось, мені здається, головний зміст виховної роботи з молоддю.

В. ЯНИШЕВСЬКИЙ.

начальник відділення УВС, майор міліції.

Класи наповнилися дзвінком щебетом дитячих голосів — почалася четверта черга. А до редакції продовжують надходити листи, в яких наші читачі розповідають про те, як провели свої канікули школярі нашої області. Пропонуємо вам кілька листів.

На фото: змагаються юні знавці машинопису.

Конкурс на кращого за фахом

У дні весняних канікул не були зачиненими двері Кіровоградського міжшкільного навчально-виробничого комбінату. Тут відбувся конкурс старшокласників на кращого за фахом. Почесне звання мали здобути ті, хто відмінно відповість на теоретичні запитання і справиться з практичною роботою.

Учні виборювали першість із слюсарної, столярної, токарної, швейної справ та машинопису. Перемогти було нелегко, адже в змаганні брали участь кращі учні шкіл, відмінники трудового навчання. Нікому не хотілося поступитися першістю.

Переможців чекав сюрприз. Шефи із заводів радіовиробів, друкарських машинобудів, швейної фабрики нагородили грамотами та цінними подарунками учнів середньої школи № 16 Тетяну Петрову, Сергія Рєву, Едуарда Бутару, дев'ятинадцятирічної школи — Михайла Войнова і Людмилу Шаблю, сімнадцятирічної школи — Василя Гаврилова і Сергія Білого, Бориса Гарасова з десятирічки № 13 та Юрія Будакова, учня середньої школи № 9.

Л. КРАСНОВА,
керівник гуртка обласної станції юних техніків.

Подорож — найкраще

Канікули можна провести по-різному. Можна з ранку до вечора проганяти м'яч на подвір'ї, можна витратити цей час на читання захоплюючого детективу чи перегляду всіх підряд фільмів у міських кінотеатрах. А от школярі, котрі звернулися до послуг Кіровоградської обласної дитячої екскурсійно-туристської станції, вважають відмінні, що найкращий відпочинок — то цікава подорож. Підтвердять це учні Кіровоградської восьмирічки № 8, котрі провели канікули в Криму, ознайомившись із визначними місцями міста-героя Севастополя. П'ять старшокласників нашої області були учасниками Всесоюзного зльоту «Моя Батьківщина — СРСР», що відбувся під час канікул у Ленінграді. Юні геологи, лісники керували працівниками геолого-розвідальної партії-37 Євген Степанович Сарин, побували в Прикарпатті, відвідали Новостебниківський калінійний комбінат.

Зрозуміло, що не сиділося на місці і юним географам. Члени міського клубу «Глобус» ознайомилися з одним з найбільших у країні графічним комбінатом — Завадським. Школярі з цікавістю ознайомилися з процесом видобутку графіту, з історією та перспективами розвитку названого підприємства.

Під час цієї подорожі кіровоградські школярі зустрілися з делегатом XXIII з'їзду комсомолу України першим секретарем Гайворонського району ЛКСМУ Олександром Пересуньком. Розповідь делегата запам'ятається школярам надовго.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
керівник міського наукового географічного товариства «Глобус».

ПРОЛУНАВ дзвінок. Учні гамірно займають свої місця. До аудиторії стрімко заходить викладач. Вітається. Його руки, погляд, зауваження говорять про одне — дорога кожна хвилинка. Цей настрій передається й учням.

Почалася чергова лекція Олександра Володимировича Горинського, викладача Гайворонського машинобудівного технікуму.

Горинському двадцять сім років. Народився на Полтавщині, закінчив історичний факультет педінституту. Спершу вчителював у сільській школі, останні чотири роки викладає в технікумі. Оце й усе, що вдалося взяти від самого Горинського. Як не напружуй увагу і фантазію, все одно за цими сухими даними важко побачити й зрозуміти людину. Тож чи не краще, скориставшись запрошенням, безпосередньо побачити працю Олександра Володимировича, послухати його лекцію?

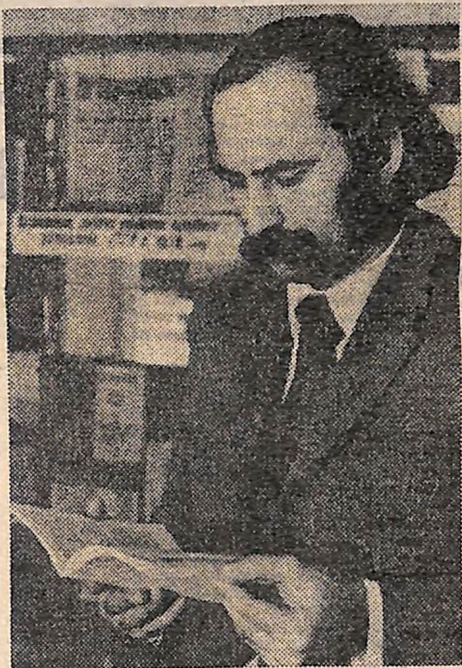
А лекція починається за доброю старою традицією: назва теми, питання, література. Багатомовний цей, так би мовити, ритуал. Він закарбовується в пам'яті назавжди. Рекомендуючи літературу, викладач не обмежився лише підручниками, назвав і кілька науково-популярних видань. Само по собі викладко запитання: чи ж можливе при великій зайнятості учня читання додаткової літератури? Пізніше Олександр Володимирович пояснить, що коли буде прочитано хоча б незначну частину додаткової літератури, то це вже буде крок уперед на шляху самоосвіти. Слухаючи лекцію Горинського, я зрозумів: він має рацію.

Тема лекції: «Перемога Великої Жовтневої соціалістичної революції». Великий Жовтень — корінний переворот в історії людського розвитку, це всім відомо. Водночас дуже важливо для лектора не обмежуватися загальними, зацікавити аудиторію, тим більше, що слухачам нема й по двадцять, а героїзму революції вже шість десятиліть.

Однак Горинський знайшов ключ до викладання. Його голос набрав сили й піднесення, в очах слухачів появилася цікавість. Та це й не дивно: його лекція — не сухий перелік дат і фактів, сучасність у ній передомовлюється крию прізми історії. Події розгортаються в Латинському кварталі Парижа. Це місце студентських зібрань. Крикливо одягнені молоді люди звернулися у буржуазному суспільстві, рече вони твердо переконані, що «творять революцію щодня». Щоправда, їхні «революції» більше нагадують дрібне хуліганство: образ перекоханих, вулканічеські бійки, погрози. Ця група молодиків належить до четвертого, троцькістського Інтернаціоналу.

Помічаю, що увага слухачів напружена на максимум. Несподівано Олександр Володимирович питає: «Чому ж діяльність троцькістів не революційна, вони ж проти існуючого ладу? Чому ж театралізація боротьби на бульварах Парижа не є революцією, хоча демонстрації розганяють поліція?» Учні починають ділитися своїми міркуваннями, зав'язується невеличкий диспут. Горинський думки своїх опонентів ледве помітно спрямовує до висновку, що згодом стає зрозумілим кожному: троцькісти — невеличка група нееволюційоністів зі слабкою політичною платформою, яка не відповідає сподіванням основної маси населення. Тим-то їхні дії нагадують поганенький водевіль, що не знаходить відгук у серцях парижан.

Поступово, користуючись методом контрастного порівняння, викладач доводить перше положення ленинської теорії революції: соціалістична революція осно-

ЛЕКЦІЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ З ЛЕКТОРА

вується не на змові, не на партії, а на класі, вона повинна бути народною.

Цей приклад я навіяв для того, щоб якомога міцніше розкрити творчу майстерність викладача, узагальнити його щоденну працю. Так, це копітка праця, неможливо візуально відчуту її, але наслідки відіграють важливу роль у становленні підліткового покоління. Лекції Олександра Володимировича — це чіткий ритм і повна злагодженість з аудиторією. Такий стан речей не приходить одразу, це результат тривалих пошуків, досвіду. У Горинського всі учні активні. Довказом може бути моя поведінка на лекції. Почувши запитання, я відчував, що моя рука сама по собі тягнеться вгору — мені хотілося відповісти. Все ж ця лекція не була лише бездумним потоком думок, були й розрядки, що давали можливість трошки перепочити. Олександр Володимирович у гумористичному плані розповідав якусьбудь історію, викликаючи сміх. Але ці жарти мали історичне забарвлення, вони теж несли інформацію і допомагали сприйняттю.

Хочеться відзначити ще й те, що кожна думка Горинського має високий коефіцієнт інформативності, тому-то й мова швидка, запальна, але її чікність не втрачається. Коли ж Олександр Володимирович бачить, що хтось із учнів вибився, так би мовити, з колії розмови, він одним поглядом допомагає «мрійникові» спуститися з сьомого неба і знову включитися у загальне обговорення.

Так, саме диспут, у якому головна роль належить викладачеві, — ось лекторське кредо Горинського.

Лекція кінчалася. Зачувши дзвінок, Володимир Олександрович трохи розчарувався — ще стільки цікавого не сказав!

— Що ж, регламент, — кинув він на піджаке і вийшов з аудиторії.

У коридорі стояла група хлопців. Вони мовчки торкали конспекти і були помітно засмучені. Побачивши Горинського, повеселішали.

— Ось наш рятувальник, — дзвінко продекламував наймолодший.

— Мої вечірники, — повідомив Олександр Володимирович.

— У нас екзамен з математики, — всі разом, перебиваючи один одного, стали пояснювати хлопці. — Ви ж розумієте...

— Розумію, — відповів Горинський, — математику треба знати.

Зникла нова буря голосів.

— Добре, добре, — навіблагально промовив він. — Як тільки звільнюсь, дам вам консультацію. Де ж вас подішеш...

Ось так, і математику він знає. Та не в математичні річ. Просто в люди, які вміють захоплювати, до яких тягнуться з різними запитаннями, від яких ждуть поради.

Як же Горинському вдається викладати так дохідливо, цікаво і разом з тим науково?

— Та який там секрет! — відказав Олександр Володимирович, намагаючись приховати усмішку у своїх інших ву-

сах. — Усе дуже просто: чим більше працюю над собою, тим кращі результати. Як би це вам зрозуміліше пояснити... Багато визначних науковців твердять, що самоосвіта є запорукою успішного оволодіння знаннями. Навчаючись в інституті, я знав це теоретично, а до практичного відчуття руки не доходили. Закінчив вуз непогано. А почав працювати в школі — зрозумів, що продовжити навчання необхідно. Ось і почалися «мої університети». Весь вільний час проводив за книгою, вже не падав на ліжко на пам'ять, як у студентські роки, став занотовувати прочитане. Тепер у мене багато конспектів з найрізноманітніших питань, та й бібліотека цілюща.

Взагалі, я книголюб, особливо цікавлюсь рідкісними книгами, періодичними виданнями. Постійна робота над собою дає змогу ширше подавати матеріал.

— У технікумі, крім історії СРСР, я ще викладаю політекономію, суспільствознавство. Це дуже допомагає мені. Історія — не мертва наука, і викладати суто історичний матеріал без зв'язку з сучасністю просто неможливо.

І що я ще збагнув: викладаючи матеріал, ти ще краще починаєш розуміти його. Так що, навчаючи когось, водночас сам учишся. А можливості для цього у мене є. Два роки тому, наприклад, мені доручили вести теоретичний семінар викладачів: узяли до уваги мої «лекторські здібності». Я вважаю, що постановка голосу, вміння жестикуляція та інші атрибути лектора — це тільки похідні варіанти, головне ж — знання. А вони самі не приходять. Лише наполегливо працюючи, можна засвоїти хоч кілька процентів нестримного потоку щоденної інформації. І вже й при цьому відчуваєш себе казково збагаченим.

О. НАСТЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Коли наприкінці серпня Рита Киянчук виїздила з рідного Побужжя, думками вона була вже в Кіровограді. Починався новий навчальний рік, учитися на другому курсі, мабуть, усе-таки складніше, аніж на першому. Отож думати було про що. До того ж цього разу, на відміну від минулого року, Рита збиралася оселитися не на квартирі, а в гуртожитку. Цікаво, як там? Краще, мабуть, ніж на квартирі. Не буде надокучливої хазяйки, котра не дозволяє навіть готувати їжу на газовій плиті, та й взагалі всім разом — набагато цікавіше... Рита чула розповіді про цікаве життя в гуртожитку від подруг, щоправда, не в їхньому училищі. Бо в Кіровоградському музичному училищі гуртожитку раніше не було. Вперше відчинив він свої двері для учнів у вересні 1977 року.

Думки про гуртожиток переповняли тоді голову не тільки Рити Киянчук. Думав про нього і Микола Миколайович Каленський, директор музичного училища. Думав так само: як там буде? Як уселяти туди студентів, коли не підключено води і газу, не працює сміттєпровід, немає телефону?.. Перелік недоробок було давно пред'явлено будівельникам. Вони пообіцяли усунути їх. Оскільки Миколі Миколайовичу все-таки вдалося до початку занять дістати й завезти меблі, учнів вирішили поселити в гуртожитку. Так стали жителями гуртожитку друкурниці Рита Киянчук, її подруга Тамара Устенко, так уселися сюди 128 учнів Кіровоградського музичного училища. Це було у вересні.

Рейдова бригада побувала в гуртожитку на початку весни. Там не було газу, не працював сміттєпровід, не було телефону, внизу було обладнано лише один душ...

— Сміттєпровід? Так він, кажуть, і не повинен працювати в гуртожитку. Для чого його проєктували? А хто його знає...

— Чому не відкрили внизу буфету, як заплановано? Вважають, що це економічно невигідно...

— Чи можна від нас подзвонити до міста? Ні, не можна, то тільки апарат стоїть. Його не підключили. Одного разу захворіла вночі одна студентка, то бігли до сусіднього гуртожитку давни-

ДРУГИЙ ДІМ. ЧИ ЗАВЖДИ РІДНИЙ?

Рейд «КП»

і «Молодого комунара»

ти. До всього цього тоді й аптечки ніякої не було в гуртожитку, оце тільки недавно нам десять карбованців виділили на медикаменти. Злякалися ми тоді всі дуже... А ще колись було затопило нас — вода десь прорвалася, то теж поки збігали та додзвонилися — стояли всі з тазиками і відрами. Тоді, правда, сміялися: хоч раз усі бажаючі можуть прийняти душ!..

Таких монологів коменданта гуртожитку Алевтини Григорівни Рачковської та директора училища Миколи Миколайовича Каленського можна наводити ще скільки завгодно. Бо бід у них-і справді багато. І розповідати їм було про що. Ми вже було подумали, що, оскільки студенти в таких, м'яко кажучи, неприязливих умовах усе-таки живуть у гуртожитку, то це зумовлено тим, що жити тут принаймні хоч цікаво. Вечори, мабуть, організовують (бо живуть же тут майбутні музиканти), зустрічі цікаві, «вогники»...

І ось тут красномовства вже як і не було. Алевтина Григорівна сказала, що чула в училищі, наче план ідейно-виховної роботи в гуртожитку складали і затверджували. Та вона його не бачила. А Микола Миколайович нам той план усе-таки показав. Виявляється, його й справді складали. І пункти там про вечори і «вогники», про цікаві лекції теж були. Чи були самі вечори? Та поки що ні. І скільки ж того часу минуло — якихось півроку всього. Та й кому тим усім займатися; ще навіть не вирішили. Вихова-

теля в гуртожитку з такою кількістю жильців не передбачено. У коменданта саої обов'язки (щоправда, Алевтина Григорівна, котрій раніше не доводилося стикатися з подібною роботою, довго намагалася з'ясувати, які ж у неї обов'язки, просила допомоги, навчити, але зробити це вчасно чомусь ніхто не міг). Викладачі училища? Вони, звичайно, бувають у гуртожитку, і досить часто. Он і записи в книзі відвідувань є. Вони схожі один на одного, то для прикладу й одного виставить: «За час мого чергування порушень дисципліни не було. Санітарний стан задовільний». Чи бувають тут члени комітету комсомолу? Ні. Вони, бачте, не живуть у гуртожитку... Студентська рада гуртожитку? Так, вона, звичайно, діє. Графік чергувань члени студентської ради складали. Ще що? А що ж вони ще можуть? І в очах коменданта відбився подив...

Коли Рита Киянчук або хтось із її подруг по гуртожитку підійде до вікна, то побачить напроти дві п'ятиповерхові будівлі. Це теж гуртожитки. І хоча проживають там майбутні інженери — студенти Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, люди, у принципі не настільки близькі до мистецтва, як студенти музичного училища, та саме там, у гуртожитку № 2, нещодавно відбувся вечір, що звався «Сучасна музика Заходу: проблеми і пошуки», трохи раніше — «Видатні органісти минулого і наші сучасники». Саме там протягом цього навчального року

вже відбулося три вечори відпочинку, «вогники» «У колі сім'ї», кілька тематичних вечорів і засідань клубу цікавих зустрічей. Саме там працює фото клуб та обладнано кімнату для ігор. Студрада, до речі, там теж складає графіки чергувань. Але, мабуть, лише цим не обмежується.

І ще одна відповідь на оте здивоване: «А що ж вони ще можуть?» У гуртожитку Олександрійського МПТУ № 7 учні своїми силами обладнали кімнату бойової слави, де часто проводять зустрічі з ветеранами партії і комсомолу, учасниками Великої Вітчизняної війни. В цьому гуртожитку працюють гуртки художньої самодіяльності, тут проводять військово-спортивні та спортивні ігри «Орля», «Нумо, дівчата!», «Нумо, хлопці!». В гуртожитку є кімната відпочинку, бібліотека... Сумувати жителям тут просто ніколи.

Складати графіки чергувань, стежити за порядком у гуртожитку — то теж важлива справа. Про цей свій обов'язок, мабуть, забули члени студентської ради гуртожитків №№ 1 і 2 Кіровоградського машинобудівного технікуму. Пилука, недопалки на підвіконнях, павутина в деяких кімнатах — вигляд зовсім непривабливий. Те ж саме можна спостерігати в гуртожитку Олександрійського МПТУ № 1. Невже приємно самим хлопцям і дівчатам жити в таких умовах? Але не слід забувати, що зробити гуртожиток рідним домом для тих, хто живе в ньому, — то не просто. «Виходячи, гаси світло і здай ключі вахтеріві. Не забувай, що гуртожиток — твій рідний дім». Так написано при вході в гуртожиток Кіровоградського музичного училища. А чи не замало погасити світло і здати ключі? Можливо, все-таки потрібно робити трохи більше? І студентська рада, можливо, теж щось може? І комітет комсомолу? Навіть якщо його члени там не живуть...

Рейдова бригада: А. ЧЕКМЕНЬОВ — заступник начальника обласного штабу «КП», Б. РЕВЧУН — заступник зав. відділом пропаганди і культурно-масової роботи обкому комсомолу, В. КАЛИНА — другий секретар Кіровоградського міського комсомолу, Н. ПАСТУШЕНКО — спецкор «Молодого комунара».

Про роботу «прожектористів» секретар комсомольської організації колгоспу «Победа» Ольга Писарева розповідає охоче. І на те є причини. Справді, діяльність молодих дозорців заслуговує уваги, приносить чимало користі господарству. Вони спланували свою роботу так, щоб жодна виробнича ділянка господарства не випадала з їхнього поля зору.

Перш за все юні дозорці організували бригаду «прожекто-

римало. Перевірки стану справ на виробничих ділянках, конкретні рекомендації комсомольцям сприяють виправленню помилок, налагодженню виробничих процесів. На першій молочнотоварній фермі юнаки і дівчата перевірили використання кормів. З'ясувалося, що не всі твариниці ставляться до цього сумлінно. Деякі з них виливали пійло в ясла замість того, щоб давати його кожній корові окремо. «Прожектористи» покрикували вивуватців за це. Завідуюча фермою Н. Я. Касяненко стала уважніше стежити за використанням кормів.

Від пильного ока молодих дозорців не сховатися жоден недолік у господарстві. Ім до всього є діло. Вся їхня робота спрямована на збільшення колгоспного виробництва і продажу державі продуктів тваринництва і рослинництва. Вісяти в ґрунт високоякісне насіння — таке завдання поставили хлібороби господарства. Відповідно члени штабу «Комсомольського прожектора» намітили черговий рейд дозорців, рейд по підготовці насіння до весняної сівби. Комсомольці виявили, що підготовка його йде незадовільно. Вони поставили перед агрономом-насінником Катериною Гончар вимогу поліпшити підготовку насіння. Становище виправляється.

Комсомольська організація колгоспу добила регулярного випуску стіннівки «Комсомольського прожектора», того, щоб він справді стає бойовим сьрпаном штабу «КП». Випуск стіннівки доручено секретарів-друкарів Марії Шаповаловій, зоотехнікови Людмилі Богдановій та іншим. Велику допомогу в оформленні кожного номера «Комсомольського прожектора» подає дозорячий колгоспний художник Віктор Михайлович Одношенин.

Яскраве оформлення, дотепні, гострі матеріали, вміщені в стіннівку «Комсомольського прожектора», допомагають виявляти недоліки у веденні господарства.

В. ДІМІН.

Кіровоградський район.

ЗА БЕРЕЖЛИВІСТЬ

риств». До її складу авійшли обліковець, начальник штабу «Комсомольського прожектора» Надія Полетаєва, комсомолец шофер Михайло Мироненко, Ольга Писарева. До роботи у бригаді комсомольці залучають і старших товаришів. Велику допомогу «прожектористам» подає, зокрема, голова колгоспного комітету профспілки Валентина Павлівна Беляєва.

Основний напрям роботи штабу «Комсомольського прожектора» — це похід за економією та бережливістю у всьому, за господарське використання техніки, пального, мастил, кормів. Так, проведена комсомольцями перевірка стану справ у тракторній бригаді показала, що не всі механізатори раціонально використовують пальне. Скажімо, якщо у Миколи Ніколенка виявилась економія пального, то деякі інші товариші не бережуть його. «Комсомольський прожектор» розповів про тих, хто не по-хазяйському ставився до виконання своїх обов'язків. Справи у тракторній бригаді поліпшилися.

Прикладів принципності, бойовисті колгоспних «прожектористів» можна навести

сторінка
обласного штабу
«комсомольського
прожектора»
випуск 3

НА СВОЄМУ МІСЦІ

Жоден черговий випуск «Комсомольського прожектора» не проходить повз увагу колгоспників. Бо стіннівка веде неперимирену боротьбу з безгосподарністю, нехлюйством, розкраданням соціалістичної власності, окомілюванням та іншими негативними явищами в житті колгоспного села.

Мало приємного відчували доярки другого відділка, коли рейдова бригада встановила, що низька якість молока спричинилася механічною забрудненістю його, недодержанням санітарно-гігієнічних норм утримання стада. Про байдуже ставлення окремих працівників ферми до виконання своїх обов'язків дошкульними карикатурами розповів «Комсомольський прожектор».

Непереливки було й завідуючому свинофермою М. О. Стороженку, коли «прожектористи» виявили кілька несприбуткованих свиней. Увесь колгосп дізнався про «песітний облік» (насправді ж це не що інше, як перестраховка «на випадок чого»). Серйозна розмова була тоді із завідуючим.

Дісталось по заслузі й сторожам, що мирно спали при виконанні службових обов'язків і не бачили, як у цей час нечесні люди крали на колгоспному току зерно. А одна з доярочок, котру «прожектористи» разом з народними контролерами підняли на гарячому (несла з ферми додому комбікорм) і потім дошкульно розписали в стіннівку, скарижилась у партком, що виставили її на посміховище всьому селу. Та ніхто не співчував нечистій на руку жінці.

Через день-два почнуть весняні польові роботи. Тоді пости «прожектористів» будуть на передньому краї боротьби за щедрий урожай ювілейного комсомольського року. Вони візьмуть під свій контроль і підготовку до табірної утримання худоби, ремонт збиральної техніки тощо. Члени штабу «КП» Ніна Матейшина, Михайло Жабський, Василь Литвинюк мають чіткий план дій.

А. ФЕДОРЧЕНКО,
заступник голови правління колгоспу імені Куцузова по роботі з молоддю,
секретар комсомольської організації.
Новоукраїнський район.

Корупнти «Молодого комунара» повідомляють сьогодні про результати участі дозорців області в республіканському огляді використання резервів економії та бережливого використання матеріальних і енергетичних ресурсів.

ОЛЕКСАНДРІЯ

В огляді по місту взяли участь дві з половиною тисячі комсомольських дозорців. Активний пошук резервів бережливого господарювання вели «прожектористи» заводу підійомно-транспортного устаткування. Протягом минулого року вони здійснили 23 рейди-перевірки, в тому числі й контрольні рейди. Разом з народними контролерами молоді дозорці поставили надійний заслін втратам матеріалів та енергії. По заводу за рік зекономлено 354 тисячі кіловат-годин електроенергії, 7 тонн умовного палива, 440 тонн металопродукату.

КІРОВОГРАД, ЛЕНІНСЬКИЙ РАЙОН

Багато молодих виробничників у свої соціалістичні зобов'язання виконували пункти щодо економії сировини і матеріалів. І від свого слова не відступили. Так, комсомольсько-молодіжні бригади взуттєвої фабрики, очолювані П. Бойком і В. Лисовою, шляхом раціонального роз-

Огляд: КРОК ЗА КРОКОМ

рою зекономили шкіряних матеріалів на 4 тисячі карбованців. А комсомольсько-молодіжні бригади делегата XVIII з'їзду ВЛКСМ Леоніда Артеменка із заводу «Червона зірка» завдяки використанню кінцевих відходів прокату заощадила понад 40 тонн металу. Цей колектив виступив нині ініціатором походу за економією використання матеріалів у машинобудівній області.

БОБРИНЕЦЬКИЙ РАЙОН

Факти безгосподарного зберігання паливно-мастильних матеріалів установили «прожектористи» в колгоспі імені Щорса. Склад у цьому господарстві не обладнаний як слід, цистерни протікають, ілапанні насоси несправні, бензоколонки непроанальзовані. Все це призвело до недостатків майже чотирьох тонн паливно-мастильних матеріалів. Вивуватців такого марнотратства припинити до матеріальної відповідальності, головному інженерові колгоспу оголошено догану.

Після виступу «Молодого комунара»

„СКІЛЬКИ КОШТУЄ ТРАКТОР БЕЗ ХАЗЯІНА?“

У рейдовому матеріалі під таким заголовком «Молодий комунар» гостро критикував безгосподарне ставлення до техніки в колгоспі «Комуніст» Новомиргородського району (номер газети за 5 січня). Як повідомив редакцію голова колгоспу «Комуніст» І. А. Козьра, 8 січня в тракторній бригаді відбулися збори механізаторів, вони обговорили кореспонденцію та ухвалили рішення про усунення недоліків, викритих під час рейду. За станом на 18 лютого всі бурякозбиральні комбайни очищено і поставлено на консервацію, всі сівалки укомплектовано сошниками, відремонтовано. Закінчується ремонт розкомплектованих тракторів Т-74 і

кормозбиральної машини. «На превеликий жаль», — говорить в офіційній відповіді т. Козьра, — у зв'язку з капітальним ремонтом приміщень ПТФ та реконструкцією ПТФ, поки що немає змоги почати будівництво навісів для зберігання техніки. Критику в кореспонденції «Скільки коштує трактор без хазяїна?» правління колгоспу вважає правильною і вживатиме заходів, щоб не допустити подібного становища у зберіганні техніки надалі.

Рейдовий матеріал «Молодого комунара» був темою розмови на засіданні районного штабу «Комсомольського прожектора», на комсомольських зборах колгоспу «Комуніст». Про це повідомив секретар райкому комсомолу С. Кулинич. Нещодавно питання про незадовільне зберігання техніки в колгоспі «Комуніст» районний штаб «Комсомольського прожектора» знав з контролю.

